

SỐ 551

KINH NỮ MA-ĐẶNG

*Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam tạng An Thế Cao,
người nước An Tức.*

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ. Bấy giờ, Tôn giả A-nan bưng bát đi khát thực, ăn xong, Tôn giả A-nan đi theo bờ nước, thấy một người con gái đang gánh nước. Tôn giả A-nan liền theo cô gái xin nước. Cô gái cho nước, rồi lại theo Tôn giả A-nan và biết được chỗ ở của Tôn giả. Cô ta về nhà nghĩ cách để thưa lại với mẹ. Người mẹ họ là Ma-đặng, thấy con gái trở về nằm dài, rũ rượi, khóc lóc, bèn hỏi:

– Vì sao con khóc lóc thảm thiết như vậy?

Cô con gái thưa:

– Thưa mẹ! Mẹ muốn cưới gả cho con, nhưng con không thích một ai hết. Hôm nay, con ở bên bờ nước, có một vị Sa-môn đến xin nước. Con hỏi tên gì? Ông ta nói tên là A-nan, nên con chỉ muốn kết hôn với A-nan mà thôi. Mẹ không làm được việc này thì con không lấy chồng.

Người mẹ đi tìm hiểu, mới biết A-nan là vị Sa-môn, là người hầu Phật. Người mẹ quay về nói với con:

– A-nan đã theo Phật, học đạo, chắc gì chịu làm chồng con.

Cô gái khóc lóc, bỏ ăn, bỏ uống và nói:

– Mẹ có mưu kế, làm người ta mê hoặc, sao không dùng đi.

Một hôm, nghĩ ra kế, bà thỉnh Tôn giả A-nan về nhà cúng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

dường cơm, cô con gái rất vui mừng. Người mẹ nói với A-nan:

–Con gái tôi muốn làm vợ Tôn giả.

Tôn giả A-nan nói:

–Tôi giữ giới, không bao giờ lấy vợ.

–Con gái tôi nếu không được Tôn giả ưng thuận nó sẽ tự sát.

Tôn giả A-nan nói:

–Đức Thế Tôn, thầy của tôi, không cho phép cùng người nữ giao tiếp.

Người mẹ thuật lại với cô con gái:

–A-nan không chịu làm chồng con. Ông ta còn nói luật kinh không cho phép có vợ.

Cô con gái nhìn mẹ khóc than nói:

–Mẹ! Sao mẹ không dùng mưu?

Người mẹ nói:

–Mưu kế của thiên hạ không thể vượt qua đạo Phật và đạo A-la-hán.

Cô con gái lại nói:

–Nhưng mẹ hãy vì con đóng cửa lại, đừng để ông ta đi ra. Đến chiều ông ta phải làm chồng con thôi.

Người mẹ dùng mưu kế, đóng cửa để giữ chân Tôn giả A-nan lại. Đến chiều bà giúp con mình trải mền chiếu, sửa soạn chỗ nằm. Cô nàng quá vui mừng, tự trang điểm, còn Tôn giả A-nan không chịu cứ đứng trước giường. Bà mẹ ở trong nhà đốt một đồng lửa dưới đất trước mặt A-nan, kéo y A-nan. Bà dùng lời hăm dọa:

–Ông không chịu làm chồng nó thì tôi sẽ ném ông vào lửa.

Tôn giả A-nan tự nghĩ: “Thật xấu hổ, đường đường là một Sa-môn của Phật, nay lại bị nạn ở trong này, không thể ra được.” Đức Phật biết tâm niệm của A-nan nên dùng thần thông giải thoát A-nan.

A-nan trở về đến bạch với Đức Phật:

–Thưa Thế Tôn! Ngày hôm nay con đi khát thực bên bờ nước, thấy một cô gái, con đến xin nước rồi trở về chỗ Thế Tôn. Sáng hôm sau, có một người nữ, tự xưng là họ Ma-đặng, thỉnh con đến nhà để cúng dường cơm. Rồi bà ta ra giữ con lại, muốn để con gái bà làm vợ con. Con nói: “Tôi giữ gìn giới luật của Phật không bao giờ lấy vợ.” Cô con gái biết con khước từ, nên ở trong nhà khóc than.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, bà mẹ nói:

–Ông ta nhờ thần lực của Phật, nên mưu kế của mẹ không thể thắng được. Mẹ không giúp gì được cho con nữa.

Cô con gái vẫn khóc than và nhớ A-nan. Sáng hôm sau, cô ta tự mình đi tìm A-nan. Tình cờ gặp Tôn giả A-nan đang đi khát thực, rồi nàng đi theo sau lưng A-nan, A-nan đi đâu, nàng đều theo sau, không hề dừng bước. A-nan quay về chỗ Phật còn nàng đứng giữ ngay cửa. A-nan không ra ngoài nữa, nàng khóc rồi bỏ đi.

Tôn giả A-nan đến trước Phật và thưa:

–Thưa Thế Tôn! Hôm nay nữ Ma-đăng lại theo con.

Đức Phật bèn sai người đi tìm nữ Ma-đăng đến gặp Phật. Đức Phật hỏi:

–Con theo đuổi A-nan vì những gì?

Cô gái đáp:

–Con biết Tôn giả A-nan không vợ, con lại không chồng, nên con muốn làm vợ A-nan.

Phật bảo cô ta:

–Sa-môn A-nan không tóc, con có tóc. Vậy con có thể cạo tóc của con không? Nếu như vậy ta sẽ bảo A-nan làm chồng con.

Cô gái đáp:

–Dạ, con đồng ý cạo tóc.

Phật bảo:

–Về nhờ mẹ cạo tóc cho con rồi đến đây.

Cô quay về nói với mẹ:

–Mẹ không thể giúp cho con đến với A-nan. Nay Đức Phật bảo mẹ xuống tóc cho con thì Ngài bảo Tôn giả A-nan làm chồng con.

Người mẹ nói:

–Này con! Ta sinh ra con nhờ mái tóc che chở, hà cớ gì lại muốn làm vợ ông Sa-môn. Trong nước thiếu gì những nhà giàu sang lớn, Mẹ có thể gả con cho những người ấy.

–Thưa mẹ, dù sống hay chết con quyết làm vợ A-nan.

–Vì sao con muốn làm nhục dòng họ của ta.

–Nếu mẹ thương con thì mẹ phải giúp cho con vui lòng.

Người mẹ rơi lệ đành lấy dao xuống tóc cho con.

Sau khi cạo tóc xong, cô ta trở lại chỗ Phật và bạch với Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Thưa Thế Tôn! Con đã xuống tóc.

Đức Phật bảo:

–Con thương A-nan vì những gì?

Cô ta đáp:

–Dạ thưa Thế Tôn! Con yêu đôi mắt của A-nan. Con yêu lỗ mũi của A-nan. Con yêu cái miệng của A-nan. Con yêu lỗ tai của A-nan, con yêu tiếng nói của A-nan. Con yêu dáng đi của A-nan.

Đức Phật bảo:

–Trong đôi mắt chỉ có nước mắt. Trong lỗ mũi chỉ có nước mũi. Trong miệng chỉ có nước miếng. Trong lỗ tai chỉ có các thứ cấu bẩn. Trong thân có phân, nước tiểu hôi thối, chứa toàn thứ không sạch. Dù hai con có sánh đôi thành vợ chồng thì cũng cùng chung sự nhơ bẩn. Trong sự nhơ bẩn ấy lại có sinh, mà có sinh thì có chết. Một khi có chết mất thì có nước mắt và khóc than. Như vậy thân này có ích gì.

Ma-đặng nữ suy nghĩ: “Trong thân này hôi thối nhơ bẩn.” Tự mình chánh niệm liền đắc quả A-la-hán.

Biết nàng đã chứng quả A-la-hán Phật bảo:

–Con hãy đứng dậy đến chỗ của Tôn giả A-nan đi.

Nàng then thùng cúi đầu đánh lễ và quỳ gối trước Đức Phật bạch:

–Kính thưa Thế Tôn! Con thật ngu si, nên đã theo đuổi Tôn giả A-nan như vậy. Nay tâm con đã ngộ như nhà tối có ánh sáng, như người nương thuyền nhờ thuyền đưa qua bờ, như người mù được giúp đỡ, như người già nhờ gậy bước đi. Nay Thế Tôn hướng dẫn con vào đạo, làm cho tâm con được khai ngộ.

Khi ấy, các Tỳ-kheo có mặt đông đủ đều hỏi Đức Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Mẹ của Ma-đặng nữ theo ngoại đạo mê mờ, nhờ nhân duyên gì nàng lại đắc quả A-la-hán?

Đức Phật đáp:

–Này chư Tỳ-kheo! Các ông có muốn biết về người con gái này không?

Chư Tỳ-kheo đáp:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn biết, xin Thế Tôn chỉ dạy.

Đức Phật bảo:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Thuở quá khứ, Ma-đặng nữ trải qua năm trăm đời làm vợ Anan. Trong năm trăm đời đó họ luôn thương yêu, kính trọng lẫn nhau, cùng ở trong giới luật của ta, tu học đều được đắc đạo. Tuy là vợ chồng nhưng coi nhau như anh em. Như vậy, Phật đạo làm sao không đắc được.

Đức Phật thuyết giảng kinh xong, các Tỳ-kheo nghe đều rất vui mừng.

